



Groot heksenkruid

Mijn tuin, een plek van herinnering en ontmoeting

Tekst en foto: Tineke Heidenis

Al een halve eeuw onderhoud ik dezelfde tuin. Toen ik er kwam wonen lag er een leeg stuk grond om het huis. Beetje bij beetje vulde ik het met planten die ik er graag in wilde hebben. Ik zaaide, stekte, introduceerde wilde soorten, kreeg en kocht planten en struiken zodat de tuin helemaal begroeid raakte met wat ik zelf mooi vond. Natuurlijk kwam er ook een vijver want zonder water is een tuin niet compleet. De vijver is een biotoop op zich, met salamanders, kikkers, poelslakken, watertorren en allereerste grut. Soms verschijnt er zelfs een ringslang, geweldig! Het is een plek waar ik tot rust kom en kan genieten van de libellen en waterjuffers die in de lente opstijgen uit het water, waar insecten komen drinken

en vogels komen badderen. Door de jaren heen ontstond zo steeds een beetje meer mijn tuin. Ik herken in het voorjaar elk plantje dat boven de grond komt en ontmoet er in gedachten heel veel mensen doordat ik nog precies weet welke plant ik van wie kreeg.

Zo kom ik, wanneer het schildersverdriet weer gaat bloeien, mijn vader tegen die al twintig jaar geleden overleed. De kaardenbollen doen me denken aan Leny. Ook zij is helaas een vriendin uit het verleden geworden, maar de nazaten van haar plant verschijnen nog altijd en lokken puttertjes. Marie-Louise vond mij vast niet aardig, zij deed mij heksenkruid cadeau. Deze lastpak is niet meer weg te krijgen en graait met lange witte hebberrige vingers door de grond. Vriendin Joop die nooit namen weet maar het

heeft over 'pluizenbollen' of 'paarse jongens'. Het mooie ervan is dat ik niemand kan vergeten doordat ik ze jaar na jaar op deze wijze weer tegenkom. Velen van hen maken gelukkig nog altijd deel uit van mijn leven.

Mijn tuin is ook mijn leerschool, een doorlopende biologiele. Ik zie er telkens weer andere insecten, zoek hun namen op en ontdek wat relaties zijn tussen planten en dieren. Daardoor wordt een tuin een boeiende ontdekkingstocht waaraan je verslaafd raakt. En wat hebben de kleinkinderen er in hun jeugd niet opgestoken van bronstige kikkers en zoemende hommels die ze nog altijd "brombeertjes" noemen.

Een tuin waarmee je bevriend raakt, wordt een geluk en inspiratie voor het leven.